

வேர்களைத் தேடி

ஆயஸ் ரஸூல் நஸ்கி

மக்களால் 'பாதுஷா' என்று அன்புடன் அழைக்கப்பட்ட சுல்தான் ஜெயினூல் அபிதீன் 1420 முதல் 1470 வரை காஷ்மீரை ஆண்ட மகாராஜா. நல்ல முறையில் ஆட்சி செய்தவர். அன்பானவர். அவரது ஆட்சிக் காலத்தில் நாட்டில் சகிப்புத் தன்மை, ஒப்புரவு, சகோதர உணர்வு இருந்தன. பொருளாதார வளர்ச்சியும் தொழில் வளர்ச்சியும் இருந்தது. அத்துடன் அறிவு பூர்வமாகவும் நாடு வளர்ச்சியடைந்திருந்தது.

மகாராஜா ஜெயினூல் அபிதீன் உள்நாட்டுக் கவிஞர்கள், அறிஞர்கள், கைவினைஞர்களுக்கு ஊக்கம் கொடுத்தார். அத்துடன் வெகு தொலைவில் உள்ள அறிவாளிகளையும் காஷ்மீருக்கு அழைத்து வந்தார். அதனால் ரம்யமான, மகிழ்ச்சியான காஷ்மீரில் பாதுஷாவின் ராஜ்ய பரிபாலணத்தில் கலையும் இலக்கியமும் ஞான நாட்டமும் வளர்ந்தன.

வெளியிலிருந்து வந்த திறமைசாலிகளில் ஒருவரான மீர் சையத் அலி புகாரி அதிகம் படித்தவர். பெரிய அறிவாளி. புகாரியின் வாரிசுகளும் அவரைப் போலவே ஞானஸ்தர்களாக வளர்ந்தார்கள். அவர்கள் நீதிமான்கள் ஆனார்கள். அந்தக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களே தொடர்ந்து தலைமை நீதிபதிகளாக இருந்துள்ளனர். சையத் புகாரியின் கொள்ளுப் பேரன் மீர் ஹாஜி முகமது க்வாஸா. இவருக்குப் பிறந்த ஐந்து குழந்தைகளும் அடுத்தடுத்து சிசு பருவத்திலேயே இறந்து போயின. ஆறாவது மகன் பிறந்தான். இவனுக்கும் விதி விரைவில் முடிந்துவிடக் கூடாதே என்று கவலைப்பட்ட அவர் ஷேக் ஹம்ஸா என்ற மகானிடம் அழைத்துச் சென்றார். ஷேக் ஹம்ஸா 'மக்தூம் சாஹிப்' என்று மக்களால் மரியாதையுடன் அழைக்கப் பட்டவர். அவரது ஆலயம் ஹரி பர்வதத்தின் தென்மேற்குப் பகுதியில் இருக்கிறது. இப்போதும் பக்தர்கள் அங்கே திரளாகச் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். ஷேக் ஹம்ஸா 1494ல் பிறந்து 1576—ல் சித்தி அடைந்தவர்.

கைக் குழந்தையுடன் ஷேக் ஹம்ஸாவைச் சந்தித்த ஹாஜிமுகமது க்வாஸி குழந்தையை இறைபணிக்கு அர்ப்பணித்துவிட முடிவு செய்து விட்டதாகவும் அதை ஏற்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டார். அப்படி அர்ப்பணிக்கப்பட்டால் குழந்தை இளம் பிராயத்தில் மரிக்காமல் வளரும் என்று ஹாஜி நம்பினார். தன்னிடம் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட குழந்தையைப் பார்த்த ஷேக் ஹம்ஸா முதலில் புன்னகை புரிந்தார். பிறகு துக்கப்பட்டார். தகப்பனாருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அடாடா, இந்தக் குழந்தைக்கும் ஏதாவது நேர்ந்துவிடுமோ என்று ஹாஜி பயந்து போய் விட்டார்.

இதைப் புரிந்து கொண்ட பெரியவர் ஷேக் ஹம்ஸா விளக்கம் தந்தார். "இதோ பார், இது அருள் பெற்ற குழந்தை. இதைப் பார்த்ததும் முதலில் சந்தோஷப்பட்டேன். ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பினேன். ஆனால் மீர் தஸ்தகீர் குறுக்கிட்டு 'இவன் என்னவன்' என்று சொல்லிவிட்டார். அதனால் கொஞ்சம் ஏமாற்றம், இவனை என் சீடனாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதே என்று."

ஆனால் அந்தக் குழந்தை ஷேக் ஹம்ஸாவின் அரவணைப்பில் மீர் நஸூக் காத்தரி என்ற பெயரில் வளர்ந்தார். பின்னாளில் அவர் காஷ்மீரின் 'காத்தரி' பிரிவு சூஃபிக்களின் பிரிவை ஸ்தாபித்தவர் அவரே. அவரது ஆலயம் ஸ்ரீநகரில் காதிசுடல் பகுதியில் இருக்கிறது.

சரி, அவரது பாலபருவத்திற்கு வருவோம். அவர் வளர்ந்து பிரபலமான போது ஷேக் ஹம்ஸாவை காஷ்மீரின் தவப்புதல்வர்களில் ஒருவரான தத்தாத்ரேயே கணேஷ் கௌல் என்ற காஷ்மீர் பண்டிட் சந்தித்தார். ஷேக் ஹம்ஸாவினால் கவரப்பட்ட கணேஷ் கௌல் இஸ்லாமுக்கு மதம் மாறினார். இவரே காஷ்மீரின் ஃபாஸிலி வம்ச மூதாதையர் என்ற பெருமைக்குரியவர்.

காஷ்மீரின் பந்திபோரா பகுதியில் பாப்சன் ஓடையின் கரையில் கணேஷ் கௌல் வசித்து வந்தார். ஃபஸ்லிகள் பல்கிப் பெருகி இடம் பெயர்ந்தார்கள். அவர்கள் காம்ரூ ஓடைப் பகுதியைத் தம் வசமாக்கிக் கொண்டார்கள். சுமார் 12 தலைமுறைகளுக்குப் பிறகு ஷேக் ஹம்ஸாவின் இரண்டு முக்கிய சீடர்கள் பிரபலமானார்கள். ஒருவர் மீர் குலாம் ரஸூல்

நஸ்கி. இவர் மீர் நஸுக் காத்திரி வம்சத்தில் வந்தவர். மற்றவர் தத்தாத்ரேய கணேஷ் கௌல் வம்சத்தில் பிறந்த ஆய்ஷா பானு. மீர் குஸாம் ரஸுல் நஸ்கிக்கு அறிமுகம் தேவையில்லை. அவர் வெகு பிரபலமாகிவிட்டார். ஆனால் ஆயிஷா பானு பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லியாக வேண்டும். தன் 13-ஆவது வயதில் மீர்குஸா ரஸுல் நஸ்கியைத் திருமணம் செய்து கொண்ட ஆயிஷா 58 வருட கால மணவாழ்க்கைக்குப் பிறகு 1980-ல் சித்தியடைந்தார்.

மூதாதையர்களின் பல நற்குணங்கள் இவரிடம் இருந்தன. அன்னதானம் செய்வதில் ரொம்பவும் சந்தோஷப்பட்டார். பீருணி சத்ரி தர்வாஸா என்ற இடத்தில் இருந்த இவர் வீடு (சந்திரபீடம்) ஒரு சத்திரம் போலவே இருந்தது. யாருமே எப்பொழுதும் சென்று சாப்பிடலாம். கடவுள் பக்தியும் பதி பக்தியும் கொண்ட இவர் ஏழு குழந்தைகள் பெற்றார். ஒரு மகள், எட்டு மகன்கள். ஒரு மகன் பாலபருவத்தில் இறந்துவிட்டார். ஏழு பேர் மிஞ்சினார்கள். அந்த ஏழு பேரில் ஆறாவது மகன் நான். என் தாயார் விட்டுக்கொடுத்திராத ஒரு விஷயம் உண்டு என்றால் அது பிள்ளைகளின் உயர் கல்வி கற்றாக வேண்டும் என்பது.

காஷ்மீரின் ஹரிபர்வதக் குன்றின் அருகிலேயே நான் என் பாலபருவத்தைக் கழித்திருக்கிறேன். நாங்கள் அந்தக் குன்றின் அடிவாரத்தில்தான் வசித்து வந்தோம். வாழ்க்கையின் முதல் முதல் ஞாபகம் எது என்று கேட்டால் ஹரிபர்வதம் என்றுதான் சொல்வேன். நான் முதல் முதலாகப் படித்த ஒரு கதையும் நினைவுக்கு வருகிறது. இப்பால்நாத் கௌல் உருது மொழியில் எழுதிய கதை அது. சரிகா கதை அல்லது சாரதா கதை என்று நினைக்கிறேன்.

ஏதோ ஒரு உருது இலக்கியப் பத்திரிகையில் அந்தக் கதை வெளிவந்திருந்தது. அந்தக் கதை என் மனதில் ஆழப் பதிந்துவிட்டது. திரும்பத் திரும்ப அதை நினைவுபடுத்திக் கொள்கிறேன். எத்தனையோ வருஷங்களுக்குப் பிறகும் அந்தக் கதை என் மனதில் சுழன்று சுழன்று வருகிறது. ஒரு விதத்தில் வெகு எளிமையான கதை. இன்னொரு கோணத்தில் பார்த்தால் மிகவும் கனமானது என்று சொல்லலாம். கதை இப்படிப் போகிறது.

ஒரு காலத்தில் காஷ்மீர் மக்கள் இரவோடு இரவாகப் பேசும் சக்தியை இழந்தார்கள். பழகிய மொழி சுத்தமாக மறந்து போய்விட்டது. வாயிலிருந்து ஒரு வார்த்தைகூட வரவில்லை. இது பற்றி அவர்களுக்கு ஒரே சோகம். மனதில் இருப்பதை மற்றவர்களுக்குப் புரிய வைக்க முடியவில்லை. இந்த மௌனச் சிறையிலிருந்து மீள முடியவில்லை. அவர்கள் அழுதார்கள், மௌனமாகவே. அழுகையும் வார்த்தைகளாக வெடிக்கவில்லை. கண்ணீர், கண்ணீர், கண்ணீர்; கதறல் இல்லை. மேற்கொண்டு மௌனத்தைத் தாங்க முடியாத அவர்கள் தங்கள் வீடுகளைத் துறந்தார்கள். அங்குமிங்கும் அழுது கொண்டே ஓடினார்கள். ஓட்டத்தில் இருந்த சப்தம்கூட அழுகையில் வெளிப்படவில்லை. ஓடினார்கள், ஓடினார்கள், ஓடி, ஓடி அவர்கள் வந்து சேர்ந்தது ஹரி பர்வதத்திற்கு. குன்றின் அடிவாரத்தில் வெட்ட வெளியில் அமர்ந்து கொண்டு பிரார்த்தனை செய்தார்கள்; மௌனமே மொழியாக. ஆன்மாவே மௌனித்திருந்தது. ஆனாலும் பிரார்த்தனை தொடர்ந்தது. கடைசியாக கடவுள் பிரார்த்தனைக்கு செவி சாய்த்தார்.

தொழுது கொண்டிருப்பவர்களைப் பார்த்தபடி உயரே பறந்து கொண்டிருந்த ஒரு பறவை வட்டமடித்தது. அவர்களைக் காக்கவந்த ரக்ஷகன் போல் தோன்றியது. சிறகுகளால் அரவணைப்பேன் என்று சொல்லாமல் சொன்னது. மௌன மௌனத் தாழ்வாகப் பறந்த பறவை தரையில் இறங்கியது. மொழியின் முதல் எழுத்தை மண்ணில் அந்தப் பறவை தன் அலகினால் கீறியது. தொழுது கொண்டிருந்த மக்கள் அந்த எழுத்தை உச்சரித்தார்கள். உரக்கச் சொன்னார்கள். அவர்களுக்குப் பேச்சு வந்துவிட்டது. அப்படி விண்ணிலிருந்து இறங்கியதே ஷரிகா எனப்படும் மைனா. அது ஜனங்களைக் காக்க வந்த ரக்ஷகன். அதுவே மக்களின் நண்பனாய், மந்திரியாய், நல்லாசிரியனாய் விளங்கியது. என் இதயத்தினுள்ளே பால பருவத்தில் பதிந்துவிட்ட இப்பால் நாத்தின் இந்தக் கதை என் ஆன்மாவையே புரட்டிப் போட்டது.

இந்தக் கதையின் பின்புலத்தில்தான் நான் ஹரிபர்வதக் குன்றின் அருகில் வளர்ந்தேன். என் பாலபருவக் கனவும் இப்போது பசுமையாக நினைவுக்கு வருகிறது. அது கனவு; மாயக் காட்சி என்றும் சொல்லலாம். ஓரிரவு நான் ஹரிபர்வதத்தின் உச்சியில் இருந்தேன். சுற்றுச் சுவருடன் ஒரு பழத்தோட்டத்தை பார்த்தேன். அங்கே இருந்த கதவு நான் அருகில் சென்றதும் திறந்து கொண்டது. உள்ளே நுழைந்தேன். அழகான பழத்தோட்டம். வாதா மரங்கள் நிறைய இருந்தன. ஆனால் கிளைகளில் வாதாம் கொட்டைகள் இல்லை. எல்லாமே வைரங்கள்,

வையூரியங்கள், மரகதங்கள், விலை உயர்ந்த ரத்தினங்கள். கிளைகள் எப்படி ஒளிர்ந்தன என்பதை வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாது. சில கிளைகள் உடைந்து தரையைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தன. மரத்தின் சில பகுதிகளில் பட்டைகள் உரிந்திருந்தன. அவற்றைப் பொறுக்க ஆரம்பித்தேன். அப்போது ஒரு தேவதை என் முன் தோன்றியது. கற்பனையை மிஞ்சும் அழகுடன் இருந்த அந்த தேவதை கேட்டாள்: “ஆமாம், இந்தத் தோப்பே உனக்குச் சொந்தமாக இருக்கும்போது நீ ஏன் கீழே விழுந்த சள்ளிகளைப் பொறுக்குகிறாய்?” எனக்கு பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. தேவதை அந்தக் கேள்வியை மீண்டும் மீண்டும் கேட்டாள்.

இப்படியாக ஹரிபர்வத்துடன் எனக்குப் பல வருஷ காலத் தொடர்பு உண்டு. ஒரு நாள் அந்தப் பள்ளத்தாக்கை விட்டுப் பிரிந்து செல்லநேர்ந்தது. இடத்திலிருந்து வெளியேறினேனே ஒழிய நினைவு பந்தங்களிலிருந்து விடுபடவில்லை. ஹரிபர்வதக் கதைகளிலிருந்தும் கனவுகளிலிருந்தும் விலகிவிடவில்லை. ஜம்மு பகுதியின் சித்ராவில் நான் புதிதாகக் கட்டிய வீட்டிற்குப் பெயர் வைக்க நினைத்தபோது சட்டென்று மனதில் தட்டுப்பட்ட பெயர் ஹரிபர்வத். அதையே வாசல் கருங்கல்லில் செதுக்கி வைத்தேன்.

எனக்கு ஹரிபர்வதம் எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவு முக்கியம் சாரதா பீடம். அதைப் பற்றி வெகு காலம் முன்பே கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். என்றாவது ஒரு நாள் என் பாதங்கள் சாரதா பீடத்தை நோக்கி நடைபோடும். அது என் மூதாதையர்கள் நடந்து சென்ற பாதை. தத்தாத்தரேய கணேஷ் கௌலின் மூதாதையர்களும் கடந்து வந்த பாதை. பீர் ஷேக் ஹம்ஸா மக்தூம் சாஹேபின் மூதாதையர்கள் வந்த பாதையும் அதுதான்.

நான் முதல் முறையாக முஸாஃபராபாத்துக்குச் சென்றது 2000—ல். என் மனைவியின் உறவினர் வீட்டுத் திருமணத்திற்காக அங்கே சென்றோம். என் மனைவியின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரி முஸாஃபராபாத்தில் வாழ்க்கைப்பட்டிருந்தாள். அப்போது நான் சாரதா பீடத்திற்குச் செல்ல விரும்பினேன். நண்பர்களும் உறவினர்களும் அதை இரண்டு காரணங்களுக்காகத் தடுத்தார்கள். ஒன்று முஸாஃபராபாதிலிருந்து சாரதா பீடம் செல்லும் பாதை நெடுக குண்டு வெடிப்பு அபாயம் இருந்தது. இரண்டாவது என் பலவீனமான உடல் நிலை.

முஸாஃபராபாத்துக்கு இரண்டாம் முறையாகச் சென்றது 2005—ல். அது ஒரு துயரமான சந்தர்ப்பம். அங்கே கடுமையான நிலநடுக்கத்தில் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் உயிரிழந்தார்கள். தலைமை ஆசிரியையாக இருந்து நூற்றுக் கணக்கான மாணவர்களைக் காப்பாற்றிய என் மைத்துனியும் இறந்து போனார். அப்போது இருந்த சூழ்நிலையில் முஸாஃபராபாத்திலிருந்து வேறெங்கும் செல்ல முடியவில்லை. ஆனால் மனம் நிறைய சாரதா பீடம் செல்ல வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தது. ஆனால் அங்கு செல்வதற்கு அது உகந்த நேரமல்ல.

மூன்றாம் முறையாக முஸாஃபராபாத்துக்கு 2007—ல் சென்றேன். இது இறந்து போன என் மைத்துனியின் மகள் திருமணத்திற்காக. இரண்டு முறை விடுபட்ட சாரதா பீடத்திற்கு இந்த முறை சென்றாக வேண்டும் என்று நினைத்தேன். சூழ்நிலை சாதகமாக இருந்தது. திருமணம் முடிந்த பிறகு ஜூலை மூன்றாம் தேதி செல்வது என்று முடிவானது.

ஸ்ரீநகர் அல்லது ஜம்மு போல் முஸாஃபராபாத் பெரிய நகரமல்ல. அது ஜீலம் நதியும் இப்போது நீலம் என்று அழைக்கப்படும் கிருஷ்ண கங்கா நதியும் சங்கமிக்கும் இடத்தில் அமைந்துள்ளது. கிழக்கிலிருந்தும் வடக்கிலிருந்தும் பாயும் நதிகளுக்கு இடைப்பட்ட இந்த நகரத்தைச் சுற்றி மலைகள் உள்ளன. பார்க்குமிடமெல்லாம் அழகோ அழகு. எந்தப் பக்கம் பார்த்தாலும் இயற்கையின் அழகு மனதைக் கவர்கிறது.

ஜீலம் நதியில் மேலும் பயணம் செய்தால் ஊரி என்ற இடத்திற்குச் செல்லலாம். அடுத்து உள்ளதே காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கு. கிருஷ்ண கங்காவுடன் ஜீலம் நதி சங்கமிக்கும் இடம்வரை உள்ள பகுதி ஜீலம் பள்ளத்தாக்கு என்றே அழைக்கப்படுகிறது. அங்கிருந்து கிருஷ்ண கங்கா நதி வழியே சென்றாலும் காஷ்மீர் பள்ளத்தாக்கை அடையலாம். அந்த வழியில்தான் இருக்கிறது சாரதா என்கிற சிறு கிராமம்.

சாரதா செல்ல ஒரே வழி கிருஷ்ண கங்கா கரையோரச் சாலையே. கிருஷ்ண கங்காவின் இடதுபுறக் கரை ஏறத்தாழ முழுமையாகப் பாகிஸ்தானின் ஆளுகையில் உள்ள பிரதேசம். வலது புறத்தில் அங்குமிங்குமாக இந்தியப் பகுதிகள் தென்படும். முஸாஃபராபாத் தாண்டிய

உடனேயே செங்குத்தான மலைப்பாதை தொடங்கிவிடுகிறது. அங்கே அகண்டு விரிந்து ஓடும் கிருஷ்ண கங்கா சாரதா போகும் வழியில் குறுகி ஓடுகிறது. மலைப்பாதை செங்குத்தானது. மிகவும் குறுகலானது. கரடு முரடானது. இந்தச் சாலைகள் 2005 பூகம்பத்திற்குப் பிறகே மோசமாகப் போய்விட்டன. அப்போது நிலச்சரிவுகள் இந்தப் பாதையைச் சிதைத்துக் குறுக்கி விட்டன. நான் சென்றபோது சாலை செப்பனிடப்படுவதைப் பார்த்தேன். சில இடங்களில் புதிதாகப் பாதை போடப்பட வேண்டியிருந்தது. ஒவ்வொன்ற இரைச்சலுடன் குதித்துச் செல்கிறது கிருஷ்ண கங்கா. நூரை பொங்க ஓடும் அந்த நதியைப் பார்ப்பது மிகவும் ரம்மியமான அனுபவம். மலைப்பாதையில் உயரே செல்லச் செல்ல அடர்த்தியான அழகான காடுகள் மேலேயிருந்து பார்க்கும்பொழுது சாலைகளின் ஓரங்கள் கொஞ்சம் உயர்த்திக் கட்டப்பட்டிருப்பது தெரிகிறது. இது துப்பாக்கி குண்டுகளைத் தடுக்கவே என்று சொல்லப்பட்டது.

இரண்டு நாடுகளும் முழு அளவு போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்திற்கு வருவதற்கு முன்பு இங்கே குண்டு மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது. அதற்காக சாலையோரத் தடுப்புச் சுவர்கள் எழுப்பப் பட்டன. சாலையிலிருந்து பார்த்தால் ஜனநெருக்கமான கிராமங்கள் அல்லது சிறு குடியிருப்புப் பகுதிகள் எவையும் இந்தியப் பகுதியில் தட்டுப்படவில்லை. விதிவிலக்குகள் பத்திரிகா போன்ற சிறு கிராமங்களும் தீர்வால் என்ற மாடல் டவுன்ஷிப்பும். தீர்வாலை அடுத்து நாம் நுழையும் இடம் புதிதாக உருவாக்கப்பட்டுள்ள நீலம் மாவட்டத் தலைநகரமான ஆத்முகம். இங்கே சுமாராகப் பராமரிக்கப்பட்டு வரும் விருந்தினர் மாளிகை இருக்கிறது. ஒரு கல்லூரியும் சில அலுவலகங்களும் இருக்கின்றன. மார்க்கெட்டும் உண்டு. சாலையில் போகும்போதே இவற்றைப் பார்க்கலாம்.

இந்த இடத்தில் சுமார் ஒரு மணி நேரம் தங்கினேன். விருந்தினர் மாளிகையில் மதிய உணவு சாப்பிட்டேன். இது முஸ்லிமரபாத்திலிருந்து அறுபது கிலோ மீட்டர் தொலைவில் இருக்கிறது. ஆனால் மூன்று மணி நேரம் பயணம் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இங்கு வீடுகள் கட்டப்பட்டுள்ள விதம் விசித்திரமாக இருக்கிறது. புதிய, பழைய கட்டடங்கள் எல்லா வற்றிலும் மேற்கூரை அமைப்பு புத்த பகோடாக்களைப் போல இருக்கிறது. பல நூற்றாண்டு கால மாற்றங்களுக்குப் பின்னும் சில வரலாற்றுச் சின்னங்கள் அழிவதில்லை.

ஆதிமுகத்திலிருந்து சாரதா செல்லும் சாலையின் அழகு பிரமிக்க வைக்கிறது. அடர்ந்த காடுகள் அழகான கிருஷ்ண கங்காவின் தெளிவான நீர். எல்லாமே அழகு. வழியெல்லாம் நதி தன் அழகைக் கூட்டிக் கொண்டே போகிறது. ஆற்றுப் படுகையில் இந்திய எல்லைக்குள் காமா என்ற நகரைக் காணலாம். பாகிஸ்தான் எல்லையிலிருந்து இது கூப்பிடு தூரம். அங்கேயுள்ள கோழிக்குஞ்சுகளை இங்கேயிருந்தபடி எண்ணிவிடலாம்.

ஆனால் சாரதாவை நெருங்கும்போதோ காற்றிலேயே எல்லை வித்தியாசம் தெரிகிறது. கிருஷ்ண கங்கா அலறிப் பாய்வதில்லை. அமைதியாக ஓடுகிறது. வேகம் இருந்தாலும் அதிலும் ஒரு சாந்தம் இருக்கிறது. நதி அகண்டு கொண்டே போகிறது. காடுகள் அடர்த்தி கூடிவருகிறது. காற்று குளுமையாக இருக்கிறது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக 'சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே' என்று உணரத் தொடங்குகிறோம். சுற்றுப்புறத்தில் எல்லாமே ஒளிமயமாக இருக்கிறது. சாந்தி, சாந்தி, சாந்தி, பஞ்ச பூதங்களும் மௌனமான தவத்தில் ஆழ்ந்து விட்டனபோல் அப்படி ஒரு அமைதி. அது ஒரு சாந்தித்தியம். அந்த ஆனந்த மயமான பூமியின் தனிமை உங்களை வரவேற்கிறது.

பூரண நலம், பூரண அமைதி, பூரண ஒழுங்கு. இங்கே வருபவர்கள் இவற்றை உடலிலும் மனதிலும் உணர்கிறார்கள். நாள் முழுக்க மோசமான சாலையில் பயணம் செய்து வந்த அலுப்பும் களைப்பும் இந்தக் காற்றில் கரைந்து விடுகிறது. எல்லோருக்கும் ஒரு புத்துணர்ச்சி பிறக்கிறது. இன்று புதிதாகப் பிறந்தோம் என்ற உணர்வு ஏற்படுகிறது.

சாரதா கிராம மண்ணைத் தொட்டபோது மாலை நேரமாகிவிட்டது. அந்தக் கிராமத்தில் இருந்த ஒரே ஓய்வு இல்லத்திற்குச் சென்றேன். சாரதா இப்பொழுது நீலம் மாவட்டத் தாலுகா தலைமையிடம். தாலுகாவும் சாரதா என்ற பெயரில் இருக்கிறது. தாலுகாவின் ஜனத்தொகை சுமார் 30,000. சாரதாவில் சுமார் 3000 பேர் வசிக்கிறார்கள். சிறிய கிராமமாக இருந்தாலும் அங்கே ஒரு கடைத் தெரு இருக்கிறது. காவல் நிலையம், சில அரசாங்க அலுவலகங்கள் தவிர மசூதியும் இருக்கிறது. மின்சாரம் வழங்குவதற்கான ஜெனரேட்டர் மாலை வேளையில் மூன்று மணி நேரம் மட்டுமே இயங்கும்.

முதலில் கிராமத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தேன். சர்க்கன் என்ற ஓடை கிருஷ்ண கங்காவில் சங்கமிப்பதைப் பார்த்தேன். பார்த்த பரவசத்தைச் சொல்ல முடியாது. அது ஒருவித விசேஷ உணர்வு. அந்த உணர்வையும் சொல்ல முடியாது. கிருஷ்ண கங்கா அங்கே ஒரே அமைதிப் பிரவாகம். அங்கே மதுமதி என்ற சிற்றாரும் கிருஷ்ண கங்காவுடன் சேர்ந்துகொள்கிறது. ஒரு கிலோமீட்டர் தொலைவில் இருக்கிறது சாரதா பீடம். மக்களும் மரங்களும் இருட்டில் மூழ்கிய வேளையில் சாரதா பீடத்திற்குச் செல்ல விரும்பவில்லை. மறுநாள் காலை செல்லலாம் என்ற முடிவுடன் நான் தங்கியிருந்த ஓய்வில்லத்திற்குத் திரும்பினேன்.

இரவு உணவுக்குப் பின் அறைக்குத் திரும்பியபோது அலுப்பின் காரணமாகப் படுக்கையில் விழுந்தவுடன் துங்கிவிடுவேன் என்று நினைத்தேன். இரவு விசித்திரமாக இருக்கும் என்று தோன்றவில்லை. இரவு பத்து மணிக்கு ஜெனரட்டர் மின்சாரம் நின்றுபோனது. வேலைக் காரன் வந்து சிறிய மண்ணெண்ணெய் விளக்கை ஏற்றிவைத்தான். மின்சாரம் இல்லாத என் பள்ளி மாணவப் பருவம் அப்போது நினைவுக்கு வந்தது.

படுத்தேன், ஆனால் தூக்கம் வரவில்லை. தூக்கக் கலக்கமும் இல்லை. அலுப்பும் தெரிய வில்லை. தூங்க விரும்பவில்லை. முடிந்த மட்டும் விழித்திருக்க விரும்பினேன். தூக்கம் என்னை உதறி விட்டது. எனக்குள்ளேயே ஏதோ ஒரு சக்தி என்னை இயக்கியதாக உணர்ந்தேன். நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதை அந்த சக்தியே முடிவு செய்தது. அது சாதாரண இரவல்ல; ஒரு மகத்தான அனுபவத்தின் நடுவில் இருக்கிறேன் என்பது புரிந்தது. மண்ணெண்ணெய் விளக்கையும் அணைத்துவிட்டேன். அறையில் வேறு விளக்கும் இல்லை. மை இருட்டு. ஆனாலும் அந்த இருட்டில் என்னைச் சுற்றியிருந்த எல்லாவற்றையும் பார்க்க முடிந்தது.

அறைக்கு வெளியே பால்கனிக்கு வந்தேன். பால்கனியின் நாலாபுறமும் ஜன்னல்கள் இருந்தன. நடுவில் உட்கார்ந்துகொண்டு பார்வையைச் சுழற்றினேன். நிலா வெளிச்சம் இல்லை. அதனாலென்ன, எங்கும் எல்லாவற்றையும் பார்க்க முடிந்தது. அதெப்படி என்ற கேள்வி மண்டையைக் குடைந்தது. மேற்கொண்டு ஆராய்ந்தேன். அறைக்கு வெளியே புல்வெளிக்கு வர நினைத்தேன். வேலைக்காரன் வெளியே செல்ல வேண்டாம் என்று தடுத்தான். காட்டு மிருகங்கள் உலவும் பகுதி அது என்று எச்சரித்து என் அறைக் கதவுகளைச் சாத்தினான். அவனது எச்சரிக்கையை நான் பொருட்படுத்தவில்லை. அறையினுள்ளே அடைந்துகிடக்க முடியவில்லை. மூன்று கதவுகளையும் திறந்துகொண்டு புல்வெளியைத் தாண்டி ஆற்றங்கரைக்கு நடந்தேன். புல்வெளியும் ஓய்வு இல்லமும் ஆற்றின் இயற்கையோடு இயற்கையாகத் தெரிந்தன.

ஆற்றங்கரை மேட்டில் சில மரபெஞ்சுகள் இருந்தன. ஒரு பெஞ்சில் அமர்ந்து கிருஷ்ண கங்காவை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். விண்டுரைக்க முடியாத அசாதாரணமான அனுபவம் அது. இருட்டும் இல்லாத, வெளிச்சமும் இல்லாத சூழலில் கிருஷ்ண கங்கா நதி வளைந்து நெளிந்து, விழுந்து, எழுந்து, மங்கி, ஒளிர்ந்து செல்வதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். தொலைவில் உள்ள மலைகளும் ஏதோ ஒருவிதத்தில் ஒளி சிந்திக் கொண்டிருந்தன. அந்த வெளிச்சம் எப்படிப்பட்டது என்பதை வார்த்தைகளால் விளக்க முடியாது. ஓவியத்திலும் வரைந்து காட்ட முடியாது. நினைவு மயக்கம் இல்லை. தெளிவாகவே இருந்தேன். ஒவ்வொரு காட்சியையும் பார்க்க முடிந்தது, உணர் முடிந்தது. தடுக்கப்பட்ட பகுதிக்குள் நுழைந்து பார்த்தனவற்றை விவரிக்கும் சக்தி எனக்கு இல்லை. ஆனால் ஒன்று மட்டும் சொல்ல முடியும். அதாவது அந்த க்ஷணங்களில் நான் நூற்றுக் கணக்கான ஆயிரக்கணக்கான மூதாதையர்களுடன் சேர்ந்திருந்தது போல் உணர்ந்தேன். வாழ்க்கையை அறிவுத் தேடலுக்கு அர்ப்பணித்தவர்கள் அல்லவா அந்த முன்னோர்கள். எத்தனை நூற்றாண்டுகளுக்கு நின்று நிலைக்கக்கூடியது அவர்கள் செய்த ஞானத்தவம்! இப்படியே நீண்ட நெடுங்காலப் பாரம்பர்யத்துடன் பொழுதைக் கழித்தேன் என்பதே உண்மை.

இதற்கிடையே மெல்லக் கழிந்த இரவு விடியலை அழைத்தது. கிருஷ்ண கங்கா நதிக்கரையின் மறுபக்கம் இரண்டு மலைகளுக்கிடையே சூரிய கிரணங்கள் தலைநீட்ட, மெல்லிய மஞ்சள் ஒளியில் கிருஷ்ண கங்காவின் நீரோட்டம் அப்போது தனி இருள் – ஒளி நர்த்தனமாகத் தெரிந்தது. தால் ஏரியின்மீது அஸ்தமன சூரியனின் கிரணங்கள் விழும் காட்சி பற்றிய பெர்ஷியக் கவிஞர் இக்பாலின் கவிதை நினைவுக்கு வந்தது. பரம்பொருளே அப்போது காட்சி தந்ததாக உணர்ந்தேன் என்றார் இக்பால். என் அனுபவமும் அப்போது அப்படியே.

இந்த நினைவுகளுடன் சாரதா பீடத்திற்குப் புறப்பட்டேன். பத்து நிமிடக் கார்ப் பயணம். பத்து நிமிட நடை. இதோ என் எதிரே சாரதா ஆலயம். அது என் வேர். என் மூலாதாரம். என் தொன்மை. கோயில் சற்று உயரமான இடத்தில் இருக்கிறது. இப்படியும் அப்படியுமாக சமனில்லாத கல் படிக்கட்டு. கீழே சாரதா ஆலய புராணத்தை யாரோ ஒருவர் தனக்குத் தெரிந்தபடி உருது மொழியில் எழுதி வைத்திருந்தார். அதை இப்படி மொழிபெயர்க்கலாம்:

“புகழ்பெற்ற முஸ்லிம் வரலாற்றாசிரியர் அல் பெருனி ‘கிதாப்—உல்—ஹிந்த்’ என்ற புத்தகத்தில் சாரதா பற்றி இப்படிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ‘ஸ்ரீநகரிலிருந்து தென்மேற்கில் இருக்கிறது சாரதா. இந்தியர்கள் இதை மிகவும் புனிதமான இடமாகக் கருதுகிறார்கள். பைசாகி மாதம் தொடங்கும் பொழுது இந்தியாவின் எல்லாப் பகுதிகளிலிருந்தும் மக்கள் இங்கே வருகிறார்கள். கரடு முரடான பாதை மற்றும் கடுமையான பனிப்பொழிவு காரணமாக நான் அங்கே செல்லவில்லை.”

மன்னர் முதலாம் கனிஷ்கர் ஆட்சிக் காலத்தில் சாரதாவில் மத்திய ஆசியாவின் மிகப் பெரிய பல்கலைக் கழகம் இருந்தது. புத்தமதத் தத்துவங்களுடன் முறையில், வரலாறு, பூகோளம், பொறியியல், தத்துவம், தர்க்க சாஸ்திரம் ஆகிய பாடங்கள் செம்மையாகக் கற்பிக்கப்பட்டன. இந்தப் பல்கலைக் கழகம் தனக்கென ஒரு மொழி வரிவடிவத்தையும் உருவாக்கிக் கொண்டது. அது தேவநாகரி எழுத்துக்களைப் போலிருந்தது. இப்போதைய சாரதா கிராமமும் பழைய கிராம நிர்மாண அமைப்புகளுக்கேற்றபடி உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. கி.பி. 27—ல் பல்கலைக் கழகத்துக்கான கட்டடத்தைக் கனிஷ்கர் கட்டினார். வடக்கு தெற்காக நீள் சதுர வடிவில் கட்டப் பட்டுள்ள பிரம்மாண்டமான இந்தக் கட்டட அமைப்பினைப் பார்த்து நவீன இன்ஜினியர்களே வியந்து போகிறார்கள்.

இந்தியத் துணைக் கண்டத்தில் உள்ள பழங்காலக் கட்டடங்கள் எல்லாவற்றையும்விட வித்தியாசமானது இது. கட்டடத்தின் நடுவில் உள்ளது கருவறை. கட்டடக்கலை வெகு வித்தியாசமாக இருக்கிறது. நூறடி உயரமுள்ள விதானம். சுவர்களில் சிற்பங்கள் இருக்கின்றன. மேற்குப் புறம் ஒரு வாசல் இருக்கிறது. உச்சியில் கூரைப் பகுதி இருந்திருப்பதற்கான அடையாளங்கள் இல்லை. மேற்கு வாசலில் நுழைந்தால் 63 படிகள் ஏறவேண்டும்.

இப்பொழுதும் கூட சில ஆதிவாசிகள் யானைகளுக்கு 63 வித ஆபரணங்கள் கொண்ட முகபடாம் அணிவித்து வழிபடுகிறார்கள். ஆசியப் பண்பாட்டில் 63 என்ற எண்ணுக்கு ஒரு தனிச் சிறப்பு உண்டு. அதேபோல புத்த மதத்தின் புனித எண்களும் சுவர்களில் காணப்படுகின்றன.

இவை எல்லாமே கல்வெட்டுக்கள். முன்பு இந்தக் கட்டடத்திற்குள் ஒரு தடாகம் இருந்தது. அது இப்போது இல்லை. சரும நோயினால் அவதிப்படுபவர்கள் அதில் குளித்தால் நோய் குணமாகும் என்று ஐதீகம். காரணம் இரண்டு கிலோ மீட்டர் தொலைவிலிருந்து கந்தக சத்துள்ள நீர் இந்தத் தடாகத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது.

ஐயாயிரம் பேர் சாரதாவில் வசித்து வந்ததாக வரலாற்றுக் குறிப்புகள் உள்ளன. சாரதா கிராமத்திலிருந்து கிருஷ்ண கங்கா ஆற்றங்கரை வரை மக்கள் குடியிருந்தார்கள். சாரதாவுக்குத் தென்கிழக்கே கிருஷ்ணகதி என்று ஒரு குன்று இருக்கிறது. அதுவும் ஒரு புனிதமான இடமே. அங்கே ஒரு ஆழமான குகை இருந்தது. உள்ளே ஒரு பெரிய சிலையும் இருந்தது. இறந்தவர்கள் அங்கே தகனம் செய்யப்படுவார்கள். இப்போது நீலம் என்று சொல்லப்படும் கிருஷ்ண கங்காவில் சாம்பல் கரைக்கப்படும். பெரும்பாலான மக்களுக்கு சாரதாவின் உண்மையான சரித்திரப் பின்னணி தெரியவில்லை. கட்டடம் பாழடைந்து இருக்கிறது. பராமரிப்பு இல்லாமல் போனதே காரணம். சாரதாவின் கல்விக் கள மகத்துவம் இப்போது கனவாகிக் கரைந்துவிட்டது.

சாரதா பீடத்திற்குப் போக 63 படிகள். படிகளின் அகலம் பத்து அடி. ஒவ்வொரு படியும் ஒரு அடி உயரம். இரண்டு மூன்று அடி அகலம். இது நூறடி உயரம் ஏறுவதற்குச் சமம். ஏறும் போது தூண்களைப் பார்த்தால் படிக்கட்டு ஆரம்பிக்கும் இடத்தில் ஒரு தோரண வாயில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று தெரிகிறது. இடது பக்கத் தோரணவாயில் அரைகுறையாக இருக்கிறது. வலது புறம் எதுவும் இல்லை. ஆனால் திட்டமிட்டு தோரணவாயிலை அழகாகக் கட்டியிருக்க வேண்டும் என்பது மிச்சசொச்சங்கள் மூலம் தெரியவருகிறது. தோரணவாயிலுக்கு அந்தப்புறம் ஒரு பைரவர் கோயில் இருக்கிறது. அந்தப் பகுதியிலிருந்து பார்த்தால் கர்ப்பக் கிரஹம் தெரிகிறது. அதன் வாசல் மேற்குப் புறமாக, படிக்கட்டுக்களைப் பார்த்தபடி

இருக்கிறது. ஆலயம் நடுநாயகமாக இருக்கிறது. எல்லாப் புறங்களிலும் கற்சுவர்கள் இருக்கின்றன. பிரதான கட்டுமானக் கற்களும் படிக்கட்டு கற்கள் தோரணவாயில் கற்களும் வெவ்வேறு வகை. அங்குள்ளவர்கள் சொன்னபடி கோயில் கட்டுமானக் கற்கள் அங்கே கிடைப்பவை அல்ல. அவை வெகு தொலைவிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டிருக்க வேண்டும். இவ்வளவு பெரிய, கனமாக கற்களை தூரதேசங்களிலிருந்து எப்படிக் கொண்டுவந்தார்களோ? வியப்பாக இருக்கிறது.

பிரதான ஆலயம் பலமாக, கம்பீரமாக நிற்கிறது. அதன் மூன்று பக்கச் சுவர்களும் நல்ல நிலையில் இருக்கின்றன. நுழைவாயிலும் மேற்கூரையும் ஏனோ காணவில்லை. ஒருவேளை அவை மரத்தால் செய்யப்பட்டிருந்து காலப்போக்கில் பராமரிப்பு இல்லாமல் உளுத்துப் போயிருக்கலாம். ஆனால் அங்கே ஆக்கிரமிப்பு நிகழ்ந்திருக்கவில்லை. ஆக்கிரமிப்புக்கான சிதிலங்கள் இல்லை. எல்லா இடங்களும் சுத்தமாக இருந்தன. அதுவே பெரிய சந்தோஷம்.

கோயில் 24 அடி நீளம், 24 அடி பரப்பளவில் இருக்கிறது. உயரம் 30 அடி. பீடம் நான்கடி உயரத்தில் இருக்கிறது. உள்ளே எதுவும் இல்லை. மண்தரைதான். கல் தளம் இருந்திருப்ப தற்கான அடையாளங்கள் இல்லை. மண்ணின் அடர்த்தி எப்படி என்பது தெரியவில்லை. இடதுபுறச் சுவற்றில் சேதமடைந்த ஒரு சிறு பகுதியில் முதலில் இருந்த கற்களுக்கு பதிலாக வேறு கற்கள் பதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த வித்தியாசம் நன்றாகத் தெரிகிறது. புதிதாகச் செருகப்பட்ட கல்லில் செதுக்கப்பட்டிருப்பது என்னவென்று படித்துப் பார்க்க முடியவில்லை. இந்தக் கற்கள் பற்றி ஆராய்ந்து பார்ப்பது நல்லது. வாசல் பக்கம் இடதுபுறத் தூணில் உள்ள கல்வெட்டைப் படிக்க முடிகிறது. அது தேவநாகரி எழுத்து என்று நினைத்தேன். விவரமறிந்த என் சகோதரி விமலா ரெய்னா அது சாரதா மொழி என்று தெளிவுபடுத்தினார்.

ஒரு காலத்தில் அங்கே அறைகளும் குடியிருப்புகளும் இருந்ததன் அடையாளங்களை உள் பிரகாரத்தில் ஒரு பக்கம் பார்க்கலாம். அந்தக் காலத்தில் பூசாரிகள் தங்குவதற்காக அவை கட்டப்பட்டிருக்கலாம். தோரணவாயில் பக்கம் ஒரு மரம் இருக்கிறது. அதுவும் மிகப் பழங்காலத்து மரம். என்ன மரம் என்பது தெரியவில்லை. வெளிப் பிரகாரத்திலும் கோயில் போல ஒரு மண்டபம் இருக்கிறது. ஆனால் அதில் மூர்த்தி இல்லை. கோயிலிலோ அதை ஒட்டியுள்ள சுவர்களிலோ கல்வெட்டுக்கள் எதுவும் இல்லை. சுவர்கள் அழுக்கும் பாசியும் படிந்திருக்கின்றன.

சில மணி நேரம் அந்தக் கோயிலிலேயே தங்கி எல்லாவற்றையும் கவனித்தேன். வெளியாருக்கு எதையாவது எழுதித் தெரிவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் நான் அங்கு போகவில்லை. அதனால் காமிராவும் எடுத்துச் செல்லவில்லை. அங்கே போகவேண்டுமென்று உள் மனம் சொன்னது. அதனால் போனேன். ஆனால் என் மொபைல் ஃபோனில் கேமிரா வசதி இருந்தது. அங்குமிங்குமாகச் சிலவற்றைப் படம் பிடித்துக் கொண்டு ஜம்முவுக்குத் திரும்பினேன். அங்கே போய்த்தான் புகைப்படங்களின் தரத்தைப் பார்த்துத் திகைத்தேன்.

கடந்த அறுபது வருடங்களில் இந்தியப் பகுதியிலிருந்து அந்தப் பகுதியில் உள்ள சாரதாவுக்குச் சென்று வந்த ஒரே காஷ்மீரி நான்தான் என்று நினைக்கிறேன். என் கனவில் காதில் விழுந்த வாசகம்: “இந்தத் தோப்பே உன்னுடையது. வாதாம் மரங்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கிளையும் ஒளிர்கிறது. அங்கே வைரங்கள், மரகதங்கள், வைரீரியங்கள், ரத்தினங்கள் இருக்கின்றன. அத்தோடு கல்வியும் அறிவும் ஞானமும் இருக்கின்றன...”

— தமிழாக்கம்: ஆர். நடராஜன்

“காஷ்மீர் பண்டிகளின் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியம்” என்ற புத்தகத்திலிருந்து. பதிப்பு: ஹிமாலயன் ரிசர்ச் ஃபவுண்டேஷன் ஆதாரம்: ப்ரஸ்நாத் பத்திரிகையின் ஜூலை — செப்டெம்பர் 2010 இதழ்.

மூலக் கட்டுரை ஆசிரியர் டாக்டர் ஆயஸ் ரஸூல் நஸ்கி ஒரு கால்நடைத் துறை விஞ்ஞானி, ஜம்மு பல்கலைக் கழகத்தில் கால்நடை அறிவியல் துறையின் ‘டீன்.’ காஷ்மீரி, உருது, ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் கவிதைகளும் கட்டுரைகளும் எழுதிவருபவர். ஆறு புத்தகங்கள் எழுதியிருக்கிறார். காஷ்மீரப் பண்பாடு, இலக்கியம், பாரம்பரியம் பற்றி நிறைய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறார்.